EL PÒ'ZÒL NEGRE

HIVERN 88-89

Nº 2

20 DUROS

El pèsol negre es cultiva en camps sobretot en les zones de muntanya, encara que també es pot fer en els horts.

Es sembra a finals d'hivern (febrer, març) un cop passat el més cru d'aquesta estació. Col.locarem tres o quatre llavors per lluc (forat) a 3-4 cm de fondària. Entre llucs deixar uns 70 cm de distància.

Les cures que requereix aquest cultiu són poques: treure herbes , entrecavar, i si és possible i el temps no acompanya regar.

El pèsol negre es cull quan la mata i le tavelles són ben seques, a mitjans d'estiu. Desgranem les tavelles en un dia sec.

Per conservar el gra l'escaldem en aigua bullint i el deixem secar. Un cop ben sec el guardem en pots ben tancats o en sacs.

SUMARI

-Pesotorial.....pag 3
-No al tancament del diari Egin.....pag 4
-Poesia.....pag 5
-Cel Negre...Infern Vermell(11 part)..pag 6,7,8
-Insubmissió.....pag 9
-Possesions.....pag 10,11
-Còmic.....pag 12,13
-Societats igualitàries, utopies de qué?.....
.....pag 14,15,16
-Poesia.....pag 17
-Carta de un Ajo Porro...
.....pag 18
-Por cada mujer...pag19
-Catalunya Catalana?.....
.....pag 20,21
-Carta des de l'Ateneu....
.....pag 22
-Lairena.....pag 23

Podeu enviar:articles, poesies,contes,dibuixos... No és despreciaran ajudes econòmiques per la subsisténcia de la revista.

PESOL NEGRE
C/Pinsania 7 baixos
08600 Berga

PESOTORIAL

Fa no gaires dies vàrem rebre una sorprenent carta des de Madrid, signada per una tal Tristana Tristín, la qual, segons ens explicava, estava treballant en una tesi doctoral en Antropologia.

La Sra o Srta Tristín, semblava que estés patint un "delirium transitorium".Pel que vàrem poder interpretar li havia caigut a les mans el número 1 del Pèsol Negre, i ella,"ni corta ni perezosa", s'havia posat a remenar arxius per arribar a la genial conclusió, que nosaltes érem els supervivents d'una antiga tribu íbera pre-romana, anomenada Anarquistants.Caga-t'hi!.No cal dir que la Srta Tristín ens va deixar a tots de pasta de moniato, sense poder sortir de la estupefacció.Els anarquistants, segons ens informa Tristín, s'havien considerat extingits en aquesta zona Pre-Pirinenca, donat el temps que feia que no s'hi havia trobat cap mena de rastre des de la colonització dels Carquimals.Aquesta nova troballa, diu, pot ser una autèntica revolució en els cercles d'investigació on ella treballa habitualment.Tant és així que, de moment, una comissió del mateix Arxiu de Madrid vindrà, en dades properes, a comprovar "in situ" el que a tots els sembla impossible; ja que la quantitat de documents i proves referents a aquesta tribu de què disposen, semblen donar per certa la seva desaparició.Per acabar, ens advertia dels grans perills que correm actualment donada la proliferació de races depremedores-especialment un tipus de gossos rabiosos- i es despedia animant-nos a la resistència.

Gràcies Tristana, farem el que podrem, i no deixarem d'enviar-te els pròxims números del Pèsol negre.

Per més informació adreceu-vos:
Arxivo Nacional de Antropología
Universidad Complutense de Madrid
Avenida de los Santos Inocentes S/N
28012 Madrid

No al tancament del diari Egin

Des d'aquestes línies volem expressar el rebuig d'una part de la població berguedana al tancament del diari Egin. Considerem aquest fet molt greu, ja que atempta contra el dret a la llibertat d'expressió. S'ha deixat a més de 130.000 lectors sense el seu diari habitual, i a més de 200 periodistes a l'atur. A més, s'ha silenciat un mitjà que representava l'opinió de bona part de la societat basca, especialment els bascoparlants.

El cas Egin és un cas més de repressió contra les veus dissidents (als Països Catalans ja han estat clausurats alguns programes en ràdios locals). Aquest cop han pretès donar un gran cop contra el Moviment Basc d'Alliberament Nacional, continuant amb l'escalada repressiva iniciada el desembre de 1997 amb l'empresonament de tota la Mesa Nacional d'Herri Batasuna; un fet insòlit en un país europeu, així com el tancament d'un mitjà de comunicació. Malgrat tot, no ens podran fer callar, l'Euskadi Información ja és al carrer!

ARA & DESPRÉS...

L'ODI NEIX A PARTIR D'IMPOTÈNCIA,
L'ODI CREIX A MESURA DE REPRESSIÓ.
L'ODI SEGUEIX ENGENDRANT RESISTÈNCIA,
L'ODI AVANÇA CAMÍ DE REVOLUCIÓ.
—TANT DE SUFRIMENT, TANT D'AGONIA.
—TANT DE PENSAMENT, TANT POCA LLIBERTAT.
L'AMOR DELS FRUITS DEL TEU SUOR,
L'AMOR DEL FUTUR GLORIÓS.
L'AMOR DE CONVIURE EN GERMANOR,
L'AMOR DE LA TERRA DE FRUIT LABORIÓS.
—TANT D'ESTIMAR, TANT DE CONTINUAR.
—TANT DE VIURE, TANT D'APENDRE.

KANU

Cel Negre...Infern Vermell

per MAI

(2ª part)

Dime Grue, la mare de la xica, va sortir de casa a dos quarts de sis da la tarda, havia de parar a comprar quatre coses i el berenar de la Flame, ella sortia de l'escola a la sis, tenia temps de parar a comprar. La Flame estaria al pati jugant mentre l'esperava, se li tiraria als braços i seguidament li demanaria el berenar. Aquell dia no va ser així, ella va arribar uns deu minuts més tard, altres cops havia anat una mica més tard a recollir-la, però aquest cop no se'l perdonaria mai més.

No la veia enlloc, va pensar que seria a classe, feia una mica de fred, l'estiu no acabava d'arribar, però les jaquetes ja penjaven dels armaris de totes les cases. Tampoc era a classe, no era normal, mai marxava de l'escola sense el seu pare o la seva mare. Va buscar per totes les aules, els mestres no sabien res, però, es mostraven tranquils, en aquell poble tot era tranquil i tothom coneixia a tothom. Va anar fins al despatx de la directora, no hi era i tampoc en sabia res, van recorrer les aules per última vegada abans de trucar a la policia.

-No pot ser, tant petita, on pot haver anat? Plorava de desesperació i impotència.

-Sra. Grue no es preocupi, tornarà.. són canalla, juguen sense pressa, no tenen hora ni lloc, sortirà d'aquí uns moments, rient, i dirà que estava jugant.

-No, ella no és així, és petita, però molt responsable.

Minuts després va aparèixer una parella de la policia. La directora i la Sra. Grue els van posar al corrent dels fets.

-El millor ara per ara, és esperar unes hores...

-Unes hores, però.. que ham perdut el cap! Només té quatre anys.

-Sra., intentem fer el millor, hem buscat per les aules i el pati, ara el millor és esperar, segurament al veure que vostè no venia deu haver marxat a casa d'algun amic, truqui a tots els pares als que vostè té més confiança i demani per ella, segur que és a casa d'algun d'ells, el poble no és tant gran.

-Una merda! Busquin, regirin l'escola, el bosc, el poble si cal, però busquin...

-Què ha passat, Dime? -Va demanar l'Allan, el pare de la xica, blanc de por, impacient i molt preocupat, no es podia imaginar els fets, segur que no.-

-La Flame...

-Què, què ha passat, explicat, què li ha passat a la nostre Flame, que hi fan aquest policies aquí?!

-Sr. Grue, li ho explicarem nosaltres, la seva dona està molt alterada.

Els policies li explicaren els fets, l'Allan no entenia res, no, la seva filla no.

Cap a les vuit del vespre, després d'haver fet totes les trucades necessàries, tot el poble buscava a la Flame. La recerca va durar fins l'endemà a mitja tarda.

Es van trobar a les vuit del matí, com havien quedat. Cap d'ells feia bona cara, el que semblava més tranquil era en Drop, però, com podia estar tan despert?.

Van tornar cap al lloc dels fets, tot estava tal com ells ho havien deixat, no van dir res de res; caminaven muts sense sentit, amb les motxilles a l'esquena i a punt de anar a l'escola.

Quan van arribar a l'escola, els mestres van posar al dia a tots els alumnes, aquell dia no hi hauria classe, hi havia entrepans sobre la taula del mestre, anirien tots en busca de la Flame.

Quan el Drap va sentir-ho, que el seu cos li cremava per dins, un petit xiulet li va pujar cap a les orelles, va respirar fons i es va fer fort per no desmaiar-se, s'havia de mostrar sorprès i preocupat com la resta dels alumnes.

Es van repartir per grups, a cada grup li tocà un mestre , els de parvuls es quedaren al pati a jugar tot el dia, no en sabien res, però, tampoc era necessàri, no ho haguessin entès.

El grup del Drap li va tocar anar per les afores del poble, es van sentir alleugit en sentir que no havien d'anar cap a la banda del bosc.

El grup del Drop havia de buscar per dintre del poble, botigues, cases, carrerons, qualsevol lloc.

Al Glove li va tocar el pitjor, havien de recorrer el bosc, era la classe més adulta de l'escola, aquesta va ser la raó que els mestres van donar.

Estava perdut, en arribar al lloc no sabria què fer, segurament el mestre veuria que ell es mostrava diferent dels altres alumnes.

Per moments va pensar que el millor seria comportar-se com els altres, mostrar-se indiferent, ningú a part dels mestres s'havia pres allò gaire seriosament, els divertia sortir al bosc o fer qualsevol altre cosa, mentre no haguéssin d'anar a classe.

Quan eren a punt d'arribar al lloc, el Glove encara no savia si seria capaç de mostrar-se indiferent, aquella nit no havia dormit, va tenir somnis esgarrifosos i plorava sense parar només de pensar en la xica.

Ells hi havien passat abans d'anar a classe, però, no van parar atenció al lloc, no havien mirat si les restes de roba encara hi eren, no havien vist si la sang encara es veia; ara ho sabria, tremolova i plorava per dins, el seu cervell estava parat, només tenia la imatge d'ells tres estripant a una nena tant inocent i tendre com un cadell mamant dels pits de la mare.

- Què passa Drap, et trobes bé, no has dit res desde que ets amb nosaltres.

- No he dormit gaire aquesta nit, tenia una mica de febre, suposo que és aquest temps, no acaba de fer bo i amb jaquetes fa massa calor.

- Si vols anar a casa, només m'ho has de dir.- Va dir el mestre. Era jove, feia molt poc que havia arribat de la gran ciutat, vivia sol, mai sortia del poble, deia que aquella

tranquilitat no es podia pagar amb tots els calers del món, parlava amb en Drap com si li poqués llegir el pensament. No l'havia tractat gaire, era el mestre de sisè, en poques ocasions s'havien trobat a l'hora del pati i en algunes substitucions que ell havia fet a la classe de vuitè.
No li agradava parlar amb ell, el mirava diferent... i si ho sabia, potser els va veure a la sortida de l'escola....
- Mireu!! Aquí hi ha sang!!- Va cridar un dels alumnes, com si hagués trobat un tresor.
Tots van correr cap el lloc on hi havia aquell nen.
- No és res, deu ser d'algun animal, ara marxem i pararem a esmorçar un troç amunt i tornarem cap a l'escola.- Va dir el mestre.
Van parar vint minuts més tard, en Roc, el mestre, va dir que per aquell diaga n'hi havia prou, acabaren d'esmorçar i van tornar cap a l'escola. De camí cap a l'escola en Glove tenia una extranya sensació, es va mostrar indiferent davant el lloc de l'escena, va poder-ho soportar, només van ser uns minuts, sort que en Roc va decidir de marxar, pero era precisament el que Glove no podia entendre, si van trobar restes de sang com és que el mestre no hi donés cap mena d'importància, potser ja sabia que van ser ells tres, ara ja tenia la prova i només calia dir-ho a la policia.El seu cap barrinava d'un pensament a un altre, tenia ganes de ser a l'escola i trobar-se amb en Drap i en Drop.
Un cop a l'escola es va fer reunió al menjador, ningú havia trovat res tampoc ells, en Roc no va dir res, allò encara era més estrany.
Van marxar tots cap a casa, com sempre ells tres anaven junts, gairebé a la porta principal van sentir una veu:
- Ei, vosaltres tres!
Al Glove li va fer un salt el cor, va reconèixer aquella veu d'inmediat, era el mestre.
- Ei, espereu!
- Què passa, mestre?
- Voldria parlar amb vosaltres, puc acompanyar-vos un troç?
- En realitat, tenim tard, ens podriem tornar a veure demà, si li sembla bé.
- Cap problema, demà a l'hora del pati.
Tal com va apareixer va marxar.
El Glove els hi va explicar la sensació que tenia respecte aquell mestre.
Havien de planificar el que dirien el pròxim dia; aquell mestre sabia més del compte.
- Segur que ens va veure quan tu la vas agafar pel braç i ara ja s'ho deu imaginar, ens podria haber seguit i veure-ho tot.
- No siguis ruc, tu creus que si ens hagués seguit ens hagués permès continuar; Drop, es nota que tens vuit anys, nen.
- Pareu de discutir, no veieu que hem de decidir què li explicarem al Roc!
- No sabem què sap; depén del que ens demani, no sabrem que respondre i ho sabrà.
- Ens hem de plantejar totes les preguntes possibles, de la més impensable, a la més normal, és mestre i és molt extrany, el Roc sap quelcom i no li convé que se sàpiga abans d'haver-nos-ho dit.
Mentre mig poble buscava a la Flame, ells tres van decidir què dirien al Roc, no dirien res de res, negarien tota acusació que ell els hi fes, era la millor solució.

(continuarà)

INSUBMISSIO

Salud penya! Tornem a ser aquí per dir-vos qué el nostre col-lectiu ja ha fet 1 any.Seguim sent pocs però tirem endavant.Ens agradaria qué l'hi interesi el tema o vulgui col-laborar, qué s'adressi a l'Ateneu o ens enviï cartes a nom del :
"Col-lectiu d'insubmissió al Bergueda"
Pinsania S/N "Cal Corneta" 08600 BCN

Aprofitem per comunicar-vos que aquest any és cumpliixen 10 anys d'Insubmissió a l'estat espanyol i es celebra a Sagàs,el 16 i 17 de gener ,una assamblea general per parlar d'aquesta lluita.

Salud i resistencia!

POSSESIONS

Posseir..., propietat.., m'agradaria reflexionar una mica sobre aquestes paraules i el significat que han adquirit dins la societat que vivim i fins on ens condiciona aquest significat.

Per exemple, el verb posseir en alemany (besitzen) fa referència al fet de "seure sobre alguna cosa".

Posseeixo la cadira, originalment volia dir, sec sobre la cadira, — es converteix en la meva cadira, no en el sentit jurídic, sinó en el que en aquell moment és la meva cadira perquè la utilitzo.

A les comunitats humanes primitives quan va néixer la paraula, possesió no significava res més que allò que es podia usar personalment.

Des de llavors posséir i possesió han agafat un sentit molt més ampli del que tenia originalment.

Des que existeix el concepte jurídic de Propietat, s'ha tornat possible adquirir més propietats de les que es poden posseir en el sentit originari, és a dir, de les que podem utilitzar.

Propietat vol dir capacitat de possesió sobre alguna cosa. Això també vol dir Poder sobre alguna cosa.

Així l'acumulació de propietat va lligada a l'acumulació de poder.

Aquesta mútua relació Propietat-Poder és la que marca la majoria de models de societat actuals, des del model Comunista, al Capitalista.

Torno a les paraules Posséir-Propietat.

Jo puc posséir una cosa, tot i que no sigui propietat meva, o bé perquè me l'han deixada, o l'he trobada, o bé perquè l'he robada.

I per altra banda, puc ser propietari d'una cosa i no posseir-la (al no utilitzar-la).

Els grans terratinents són un exemple d'això. Quants terratinents veus treballar la seva terra? Cap.

No és el mateix tenir, per exemple, un jardí com a propietat, que ser el jardiner que cuida d'aquest jardí. De fet, posseeix més el jardí el propi jardiner que no pas l'amo que hi va de tant en tant. No cal ser propietari dels boscos, ni dels prats per gaudir d'ells, potser no pots treure'n un profit material, però hi ha d'altres maneres d'aprofitar-los, les quals l'amo se les perd, perquè no hi és mai. L'Okupació es un bon exemple.

Parlem ara de la possessió dels diners. Si per posséir hem entès que hi ha una utilització física de l'objecte els diners no poden ser qualificats mai de possessió. Però la gran importància que avui dia tenen els diners ve donada pel fet que amb ells pots posséir un munt de coses: menjar, roba, casa, eines, objectes (etc..).

En teoria, qui més diners té, més possesions té, però si definim la possessió, com allò del que podem gaudir ja no es compleix la teoria, qui més diners té més propietats té.

De forma general es pot dir que el nivell de gaudiment del plaer, ve donat per la intensitat de la necessitat corresponent.

Si tens peles pots gaudir d'un dinar molt més sofisticat, però el menjar més senzill li proporciona al famolenc un plaer molt més gran. És a dir, no es pot comprar la gana, per tant, no es pot comprar el plaer de gaudir de les coses. Això anivella, en certa manera, algunes desigualtats entre rics i pobres.

Però la màxima anivellació ve donada pel fet que podem gaudir de tot el que ens envolta, si som capacos de veure-ho de forma guapa.

Allò que les coses són del color del vidre amb què les mires és totalment cert. Per tant, hauríem de posar-nos uns vidres que ens permetessin veur-les d'un color que ens fés gaudir de la vida que ens envolta. Penso que això és el que tots tenim la responsabilitat d'aprendre.

A DISFRUTAR QUE EL MÓN ES NOSTRE!!

Perico

MOKSY L'ANTI
PER: KAWI & MANO BENEDETTI...
ACOPIO EN ESTE DESEO INSTANTANEO, MILLONES DE DESEOS MUNDOS Y PATRIOTAMOS.
MIENTRAS PASA LA ESTRECHA FUGAZ,
POR EJEMPLO, QUE EL DOLOR NO ME APAGE LA RABIA
QUE LA ALEGRIA NO DESARME MI AMOR
QUE LOS ASESINOS DEL PUEBLO SE TRAGEN SUS MOLARES CANINOS E INCISIVOS
Y SE MUERDAN JUICIOSAMENTE EL HIGADO.
BOOP
QUE LOS BARROTES DE LAS CELDAS SE VUELVAN DE AZUCAR, O SE CURVEN DE PIEDAD
Y MIS HERMANOS PUEDAN HACER DE NUEVO EL AMOR Y LA REVOLUCIÓN.
A

Societats igualitàries: utopies de què?

(Perspectiva antropològica)

Hi ha molta gent, potser massa, que desqualifica idees i iniciatives posant-hi l'etiqueta d'utopia, i dàquesta forma s'asseguren que molta altra gent es faci enrrere, al pensar que no són realitzables.

M'agradaria parlar de les societats igualitàries que han existit i que, de fet, encara existeixen.

A les societats realment igualitàries, que han sobreviscut el temps suficient per a ser estudiades pels antopòlegs, predomina la forma d'intercanvi coneguda per reciprocitat.

La reciprocitat és l'intercanvi que té lloc entre dos individuus en el que cap de els dos especifica amb precisió què és allò que espera com a recompensa ni quan ho espera.

No especifiquen les expectatives d'una part ni obligacions de l'altra.

Podem fer-nos una idea del que això vol dir imaginant la manera que intercanviem béns i serveis amb germans o amics íntims.

Però per veure realment la reciprocitat en acció s'ha de viure en una societat igualitària, en la que no existeixin els diners i que res es pot comprar ni vendre.

De fet, la idea consisteix a negar que algú posseix realment alguna cosa. Podem dir si un estil de vida es basa o no en la reciprocitat sabent si la gent dóna o no les gràcies.

En societats igualitàries és de mala educació donar les gràcies públicament per la recepció de béns materias o serveis.

Per exemple, entre els Semai de Malaia central, ningú no expressa mai gratitud per la carn que un caçador distribueix a parts iguals entre el seus companys.

Donar les gràcies és molt mal vist perquè suggereix o bé que un calcula el tamany del tros de carn rebut, o que està sorprès per l'èxit i generositat del caçador.

Dues coses inconcebibles dins de la societat igualitària dels Semai. Els Semai tenen un estil de vida on els que tenen més èxit són els que han de cridar menys l'atenció.

Els pobles igualitaris senten repugnància i temor davant la més lleugera insinuació de ser tractats amb generositat o que una persona pensi que és millor que una altra.

Conec una història sobre el significat de l'intercanvi recíproc entre caçadors i recol.lectos igualitaris.

Hi havia un professor d'una universitat americana que es va passar gairabé un any seguint els Bosquimans pel desert del Kalahari i observant el que menjaven. Els Bosquimans eren molt amables amb ell, i ell va voler mostrar-los el seu agraiment. Ell sabia que cap a la fi de l'any ells acamparien als voltants del desert on hi havia pobles amb els que feien intercanvis comercials amb d'altres pobles. Intercanviaven carn i altres productes i se li va acudir de comprar un bou i oferir-lo com a regal. Va buscar el bou més gran que pogués comprar. Finalment, va localitzar un bou de dimensions extraordinàries, cobert amb una gruixuda capa de greix.

Els Bosquimans, com altres pobles caçadors-recol.lectors, desitgen la carn greixosa perquè els animals que cacen són normalment prims i escarrancits.

Al tornar al campament, va dir que havia comprat el bou més gran que havia vist mai i que els el donaria per sacrificar per cap d'any.

El primer home que va escoltar la bona notícia es va espantar i li va preguntar on havia comprat el bou, de quin color era, quant medien les seves banyes i després li va dir: "Conec aquest bou, només és pell i ossos. Devies estar borratxo per comprar aquest despreciable animal".

Ell, convencut que no sabia de quin bou es tractava realment, li va confiar la notícia a d'altres bosquimans i va trobar la mateixa reacció de sorpresa: "Has comprat aquest animal sense valor? I tant que ens el menjarem però no ens en fartarem".

Quan va arribar el cap d' any es va sacrificar el bou, la bèstia va resultar estar realment coberta d' una gruixuda capa de greix i va ser devorada amb gran plaer. El professor va dirigir-se als seus amics i va demanar una explicació.

"És clar que sabiem des del comensament com era realment aquest bou. Però quan un jove sacrifica molta carn, arriba a creure's un home important o un cap i considera els altres els seus servidors o els seus inferiors. No podem acceptar això". Va continuar " Refusem qui es vanagloria, perquè algun dia el seu orgull el portarà a matar algú. D'aquí que sempre parlem de la carn que aporta com si fos despresiable. D'aquesta forma estovem el seu cor i el fem amable!".

Els esquimals explicaven èl seu temor als donants de regals massa ostentosos i generosos amb la dita: "Els regals fan esclaus com els fuets fan gossos".

I això és el que va passar en la majoria de societats.El donant de regals més ostentosos a poc a poc va anar adquirint poder i finalment no va haver de treballar més per donar regals més grossos perquè hi havia gent que ho feia per ell.

Pobles com els Esquimals, els Bosquimans o els Semai van entendre una cosa molt important també.

La reciprocitat és una forma d'intercanvi econòmic que s'adapta al seu medi ambient, on l'estimulació d'un esforc productiu extra o intensiu, tindria un efecte advers per a la supervivència del grup. La seva supervivència depèn totalment de la forca de les comunitats naturals de plantes i animals existents en el seu hàbitat. Si els cacadors posen en pràctica, de cop i volta, un esforc concentrat per capturar més animals i arancar més plantes corren el risc de deteriorar greument l'aprovisionament de menjar en el seu territori.

Aquest professor del que parlava abans va descobrir que els bosquimans treballaven per la seva subsistència

només de deu a quinze hores setmanals.
Aquest descobriment destrueix un dels mites de merda de la societat industrial: que tenim més temps lliure ara que abans.
Els cacadors-recol.lectors treballen menys que nosaltres, sense l'ajut de cap sindicat, perquè els seus ecosistemes no poden aguantar setmanes i mesos d'un esforç intensiu.
Això va canviar quan els animals domesticats i les plantes cultivades van substituir els recursos alimentaris naturals.
A mesura que els intercanvis recíprocs es tornaven asimetrics, es van convertir en regals, i així els donants de regals van ser recompensats amb prestigi i contraprestacions. Aviat va predominar la redistribució per sobre de la reciprocitat i s'otorgà més prestigi als donants de regals més ufanosos que al cap i a la fi obligaren a tothom a treballar molt més del que un bosquimà hagués imaginat possible.
Evidentment, em sembla molt llunyana la societat d'aquests cacadora-recol.lector de la que jo visc, però segur que hi ha idees a pensar i que qüestionen la nostra forma d'actuar dins la societat que vivim.

Perico

Réquiem por una apátrida

Dime
Dime un país
El más grande
O el más pequeño
Por el que nunca se haya
Reprimido la libertad de alguien
Escarnecido la dignidad de alguien
Por el que nunca se haya
Vertido la sangre de alguien
Por el que nunca se haya
Explotado a alguien
Por el que nunca se haya
Hecho llorar a alguien
Dime
Dime qué país es
¡Y le haré mío!

Poema extret de: *Trescientos hombres y yo. Estampa de una revolución.* De Ana Delso. Editat per la Fundación Anselmo Lorenzo, Testimonios/6. Madrid 1998.

CARTA DE UN AJO PORRO

No sé si puedo explicarte lo que pienso o, simplemente, no sé hacerlo. Me da igual. Quejaté. Todo el mundo se queja de algo. Independencia, insumisión, okupación, legalización. Estoy de acuerdo en todo, más o menos, a mi manera. Puedes decirme: "Pero si tu no haces nada ¿ de qué te quejas?". Solo haces que darme la razón. Pero, y tú?

La "peña" me viene contando toda de clase de historias: es que no tengo "curro", no tengo donde ensayar, ayer me pegaron unos "fachas", la poli me ha dado el parón. Todo ésto me ha pasado a mí. Y estoy aquí.

Mira, yo no hago todo lo que pienso, pero lo poco que hago, lo pienso. Lucho a mi manera. Contribuyo en lo que creo, como quiero, siendo consciente de qué podria hacerlo más.

Pero, no me quejo. Y sé cómo hacerlo. Con mi grupo, con una camiseta, con una consumición, con una cinta, con una pintada, pero eso sí, donde se tenga que hacer, asistiendo a actos, reuniones, coloquios, etc, fumándome un porro. Y lo voy a seguir haciendo. Y, con un poco de suerte, me animaré a hacer más cosas my, fíjate tú, que a lo mejor hasta me sentiré más bien y nó hará falta que me queje.

En fin, no sé si tiene sentido algo de lo que te digo. Sigue haciendo lo que quieras. Sólo te pido que lo pienses.

POR CADA MUJER

Por cada mujer que está cansada de actuar con debilidad, aunque se sabe fuerte, hay un hombre que está cansado de parecer fuerte cuando se siente vulnerable.

Por cada mujer que está cansada de actuar como tonta, hay un hombre que está agobiado por la exigencia constante de "saberlo todo".

Por cada mujer calificada como "una hembra emocional", hay un hombre a quien se le ha negado el derecho a llorar y ser delicado.

Por cada mujer catalogada como poco femenina cuando compite, hay un hombre para quien la competencia es la única forma de demostrar que es masculino.

Para cada mujer cansada de ser un objeto sexual, hay un hombre preocupado por su potencia sexual.

Por cada mujer que se siente "atada" por sus hijos, hay un hombre a quien le ha sido negado el placer de la paternidad.

Por cada mujer que no a tenido acceso a un trabajo satisfactorio y salario justo, hay un hombre que debe asumir toda la responsabilidad económica de otro ser humano.

Por cada mujer que desconece los mecanismos de un automóbil, hay un hombre que no aprendió los placeres del arte de cocinar.

Por cada mujer que da un paso hacia su propia liberación, hay un hombre que descubre que el camino a la libertad se a hecho un poco más fácil.

(Tomado de Decade Link, Suiza, abril 92Publicado en FEMPRESS/MUJER)

CATALUNYA CATALANA?

Les parets de Berga van estar plenes de pintades amb missatges ultranacionalistes i feixistes com ara: *Catalunya Catalana, Independència a qualsevol preu, Xarnegos fora, etc.* Molts d'aquests missatges eren signats per Estat Català. També n'hi havia que recordaven la fundació de l'esmentat partit i, d'altra banda el 25 de desembre van penjar fulls que commemoraven la figura de Francesc Macià en la data de la seva mort.

Breu història d'Estat Català: Acabada la primera guerra mundial la decepció i desconfiança envers les democràcies parlamentàries burgeses europees es generalitza i arriba a les masses que amb la primera guerra mundial han pres el protagonisme definitivament. D'altra banda i en part també a causa de la primera guerra mundial, hi ha un creixement del nacionalisme. En aquestes circumstàncies sorgiran els corrents violents i autoritaris que es convindrà en anomenar feixismes –ja que aquest terme inicialment fa referència al cas italià- . Bé doncs en aquesta conjuntura Europea naixerà el separatisme català.

El separatisme català és un fenomen tardà que mai tindrà gaire força i que cristal.litzarà el 1919 en la Federació Democràtica Nacional, d'on a finals de 1922 i també al voltant de Francesc Macià –militar enriquit gràcies al seu matrimoni-, sorgirà Estat Català. Aquest partit serà una plataforma de relació de joves nacionalistes radicals, que en arribar la dictadura de Primo de Rivera al 1923 seran reprimits al igual que els anarquistes; aquesta repressió farà que Estat Català a més d'ésser un partit nacionalista radical, prengui una vessant social radical. Durant la dictadura tindrà doncs una vessant revolucionaria tant nacional com social. En aquesta época tindran contactes amb l'anarquisme català, amb el comunisme internacional..., qualsevol aliança era vàlida per aconseguir la independència. Aquest nou partit de Macià es tracta d'un partit patriòtic nacionalista on la via militar s'imposa sobre la política –recordem els pintorescos fets de Prats de Molló- i si en aquestes característiques hi afegim el programa totalment demagògic, feble i difús -on la única cosa clara és la voluntat independentista-, la gran importància que pren el seu líder Macià -el "capdill"- i la formació dels "Escamots" a l'estil dels "fasci" italians, tindríem moltes característiques dels partits feixistes. Tanmateix cal recordar que la repressió de la dictadura d'en Primo de Rivera fa que sigui un partit radical també socialment, sent doncs molt heterogeni; havent desde comunistes fins a ultranacionalistes.

Amb la incorporació d'Estat Català –seguint les directrius de Macià- a la plataforma electoral anomenada Esquerra Republicana de Catalunya, l'abril del 1931, la heterogeneitat es farà palesa i hi haurà sectors (J.Compte) que es negaran en aquesta incorporació, aquest sector conservarà el radicalisme social i el 1932 esdevindrà Estat Català-Partit Proletari i al 1934 el Partit Català Proletari i finalment al 1936 s'incorporaràn al PSUC. D'altra banda un cop proclamada la segona república altres sectors incorporats a ERC amb Macià, s'escindiràn creant-se Elements d'Estat Català (J.Casals) evolucionant fins la formació el 1932 del Partit Nacionalista Català (F. M. Masferrer) organització de caire separatista; finalment el PNC junt amb els paramilitars "Nosaltres Sols"(creat el 1930) i sectors de les JERC formaran el 1936 Estat Català (J.Dencàs). Aquesta darrera refundició d'Estat Català tindrà un caire marcadament feixista, tot i que en arribar la guerra civil es posicionarà al costat antifeixista, per oposició al nacionalisme espanyol. Així doncs l'heterogeneitat i alhora feblesa del moviment separatista queda palesa.

Pel que fa a la relació d'alguns d'aquests sectors amb el feixisme i el nazisme podríem parlar per exemple del grup "Nosaltres Sols" que tenia contactes amb el partit nazi alemany de Barcelona, d'altres sectors experimentaran quelcom més que admiració envers Mussolini i d'altres crearan un Moviment Nacionalista Totalitari de caire estudiantil dins del Bloc Escolar Nacionalista. D'altres activitats reaccionaries seria l'activitat repressora dels escamots enfront el món obrer i llibertari, com per exemple a la vaga de tranvies de Barcelona de 1931 en la que els minaires de Fígols (Manuel Ruiz, Ramón Vila Capdevila, Josep Yepes...) baixaren per evitar el boicot de la vaga per part dels escamots. També podríem parlar de Josep Dencàs d'Estat Català i conseller d'Ordre Públic durant els fets d'octubre del 1934 que en ser expulsat del partit es refugià a la Italia mussoliniana, intentant una poc coneguda, tèrbola i confusa conspiració que aniria en el sentit d'aconseguir una Catalunya independent i feixista.

Durant la dictadura franquista el partit tindrà certa activitat a l'exili al voltant d'algunes publicacions.

Estat Català actualment: Pel que sembla actualment a Estat Català s'hi barregarien els vells militants d'aquells sectors més reaccionaris amb les noves corrents neo-nazis d'skins feixistes i boixos nois nazis (entorn un pintoresc personatge anomenat Sureda) tot plegat i ben amanit amb violència, intransigència, targiversació de la història, racisme, feixisme, estupidesa i tonteria donaria el que pel que sembla ha esdevingut Estat Català.

Estat Català té poca representació a Berga -això sí molta pintura- un parell d'activistes i alguns simpatitzants. L'autoria de les pintades salta a la *vista*; el que és curiós és la diferent "alarma social" que provoquen les pintades depenent del que diuen i de qui les escriu, sembla que aquestes són admissibles, ja que les fan els "pronois de la lligueta", que ja se sap, són joves i s'han de distreure abans de retornar a "casa", a un nacionalisme conservador més pacífic –CIU pot-ser?-.

Condemnem les pintades, els autors i l'ideologia que les ampara, alhora que fem una reivindicació de la cultura, la fraternitat humana, la solidaritat i la llibertat; donant-li un sentit totalment ampli i real en aquests termes tan utilitzats i malhauradament tan poc practicats.

Pep

Salut i Llibertat.

Bibliografia:

- Faura i Homedes, Ricard: *El Complot de Prats de Molló*. Ed. El Llam, Barcelona 1991.
- Huertas Claveria, Josep Mª: *Obrers a Catalunya*. Ed. L'Avenç, col.lecció Clio, Barcelona 1994.
- Molas, Isidre: *El sistema de partits polítics a Catalunya 1931-1936*. Ed. 62, Barcelona 1972.
- Semprun Maura, Carlos: *Révolution et contre-révolution en catalogne*. L'histoire a l'épreuve.
- Ucelay Da Cal, Enric: *La Catalunya Populista. Imatge, cultura i política en l'época republicana 1931-1939*. Ed. La magrana, orígens nº8.

Articles:

- A.A.V.V: *Dossier Antifascista Antiracista. "Al enemigo...ni agua"*. Barcelona, octubre 1997.
- Molas, Isidre: *Federació Democràtica Nacionalista (1919-1923)*. Recerques nº 4, pag.137-153.
- Ucelay Da Cal, Enric: *La crisi dels nacionalistes radicals catalans (1931-1932)*. Recerques nº8, pag.159-207.

CARTA DES DE L'ATENEU

Buenas. Salut.

Durant els últims mesos el funcionament de l'ateneu ha sigut patètic. STOP. Igual que la situació social actual. STOP. Ens hem preguntat i us preguntem el perquè. SALUT.

- Què passa? que la ilusió dels primers dies se'n va a la merda? STOP.
- Potser preferim passar-nos hores practicant el "levantamiento de vidrio" i "demás...", a la lluita? STOP.
- Les activitats i la tasca que fem no va enlloc? STOP. No hi ha un resultat inmediat o visible? STOP.
- Lluitar és massa cansat o estem cansats de lluitar? STOP.
- Preferim la comoditat dels mitjans "comunicatius" a recolzar les xarxes contrainformatives? STOP.
- No hi ha colisió entre els diferents col.lectius, ateneus, moviments...STOP.
- O estem massa enfeinats per compromete'ns? STOP.

...i mil preguntes més ...STOP.

Actuem, és gratis! SALUT!!!

Per tot això, hem fet un replantejament del funcionament de l'ateneu, tot intentant millorar-lo/nos. SALUT

Fem una crida a la vostra col.laboració podeu adreçar les vostres idees, sugeréncies etc. a:

Ateneu Llibertari del Berguedà
c/ Pinsania, Cal Corneta, baixos
08600 BERGA (BCN).

LAIRENA

Va despertar-se sola, molt trista. Anhelava l'escalfor d'algú i es va abraçar, però no en tenia prou. Va apretar el coixí contra els pits i, mentre acariciava els cabells del seu amic amb una mà, amb l'altra li pessigava el cul. Es va seguir masturbant, suaument, fins que va llençar-lo contra l'armari. Portava massa temps amb aquest succedani.

Va pensar que si volia l'Aizu havia d'actuar com si ja el tingués. Podia portar-li un regal, per exemple. Es va aixecar i va anar cap al rebost. Va agafar dos xuxos de crema i els va travessar amb un tros de pegadolsa, formant una creu. Amb una de sencera hi va fer un llag, i per sobre hi va deixar caure xocolata ratllada i cacao en pols. Li portaria aquest berenar.

Però no n'hi havia prou. Feia falta dutxar-se, i escriure cartes a les amigues explicant-los que, finalment, i encara que costés de creure, ell l'havia correspost després de dur-li uns xuxos.

Si no s'atrevia a fer-ho era perquè mai el tindria, o encara no, però sabia que si les escribia i les arribava a tirar seria seu.

Però quan intentava envolicar el berenar, a la cuina, va parar en sec. Ho trobava tot massa fàcil.

Després, va començar a menjar pel xuxo més gran, rient per haver estat perdent el temps rera un tio que podia tindre quan volgués.

Ella volia algú per qui hagués de lluitar, així que, quan va acabar amb el regal, va escollir un cogombre de la nevera i va tornar a l'habitació.

VAS CAMINANT DINS DÚN FORAT TREMOLOS, LLISCANT DINS DE SOMNIS BRUTS. RECORDANT KE NO SAPS KI ETS, APARTANT TELARINYES DEL TEU COS. UNA LLAGRIMA PATINA UNA MOSCA TU TIRES AVALL. FRED DE SOBTE, PENSANT EN UNA LLIAR AMB LA SOMBRA TREPITXADA, TIABRACES A LA ROCA FERMA PER SENTIR LA SEVA PREU DE GANGA, PERÒ TU SEGUEIXES ENDAVANT. DONANT PERSONA FREDA SUBL. TIOFEGEIXEN SOMRIURES A MASSES VOLTES, NO HI HAS PARAT, DE FA ESTONA, DE SONARTHI TAMBÉ COMTE 'TOT SELLT, KE NO HI DONCUS TRAUES... ESTÀS PERDUT HA SORTIDA

Esto es Todo, amigos